

Drömman trädens drömmar...

Jag är storyteller.

Allt jag gör och allt jag tänker kommer ut som berättelser.

Jag älskar också att sova, och att drömma, på konstiga platser.

Och så har jag alltid längtat upp i träden.

Jag ville sova i träd för att drömma trädens drömmar.

Det var en poetisk fantasi... tills Gudrun kom, 2005. Jag satt isolerad i min skog i en vecka, och en man i byn till och med dog. Efteråt hängde lösa grenar och dinglede i trädtopparna. Jag ville klättra upp för att plocka ner dödsfaran.

Det var då jag lärde jag mig att klättra.

Nu är jag redo att drömma trädens drömmar.

Man måste ha rep. 30 meter minst. De är av polyester och är 11 millimeter tjocka. De håller för 2000 kilo. Repen är en navelsträng som livet hänger på. Man vårdar dem som bebisar. Man är lycklig över högteknologins landvinningar...

...som gett oss karbinhakar av aluminium, prussiksnören och kastpåsar av nylon fyllda med 350 gram blyhagel. Modern högteknologi ger oss möjlighet att leva som stenåldersmänniskor – eller varför inte apor? Med stegen framåt återknyter vi bakåt.

Jag undersöker jordelivet. Regel nummer ett är: **Gravitationen**...från första dan då man försöker resa sig på stapplande ben – till sista dan då vi faller ner i gravens djup. Livet är en oavbruten kamp för att undvika att tappa brallorna och balansen, ansiktet och kontrollen.

Gravitationen är inbyggd i vårt språk. Vi kan knappt tänka utanför den. Allt bra går uppåt och allt dåligt neråt. Humöret stiger, men stämningen sjunker. Man är nere, och Börsen rasar, det blir depression. Man känner sig hängig och låg. Men vinnaren står alltid högst på prispallen och fallande änglar blir fördömda.

Som tur är har vi friktionen. Motkraften. Utan den skulle vi falla motståndslöst från himmelens höjd till det bottenlösa helvetet. (Som ligger längst ner, så klart.) Friktionen stoppar fallet och håller oss på plats. Tack vare den sitter ni kvar på er stolar och jag tappar inte mikrofonen. Repet är friktionens främsta budbärare.

Vi älskar träd för de trotsar gravitationen. Som levande segertecken sträcker de sig mot skyn. För att klara det gräver de sig ner i marken. Man säger att man står under ett träd, men det är fel. Man står alltid i det, för under marken finns lika mycket rötter som det finns grenar ovanför.

Det här är Hilmas gran i Tjörnarp, 30 meter hög. Den rosa pricken där uppe det är jag. Jag kan se 7 kyrkor och 40 vindkraftverk, från lasarettet i Kristianstad, till Turning Torso i Malmö. Jag kan också se Lasse Rydbergs gamla traktor. Jag har en webbkamera på min hjälm.

Man blir rädd så klart, i början. Redan fyra meter upp är tillräckligt för att slå ihjäl sig. Hela kroppen reagerar. Adrenalinet stiger. Man får andas långsamt. Och intala sig att man knöt alla knutar rätt.

Man har hängmatta med upp. Den har en låg tyngdpunkt så man inte trillar ur i sömnen. Den är dubbel så man kan stoppa in ett liggunderlag och skydda sig mot kylan om ryggen. Jag har myggnät och regnskydd och inbyggda fickor för ficklampa och termos och annat man behöver.

Efter hand vänjer man sig, och tänker inte längre på sin hjärklappning. Man njuter och rör sig som en apa. Lägesenergin man samlat på sig genom att klättra uppåt, ligger vilande i kroppen. Den laddar nervsystemet, skärper uppmärksamheten.

Man går in i tree-time, trädtid, som är en paus från tiden på marken. Här uppe kan man inte springa före sig själv eller hänga bakefter. Man ska veta vad man gör i var sekund. Jag är här och nu och livet hänger på min absoluta närvaro.

...tills bädden är bäddad och man kan slappna av. Släppa vaksamhet, balans. Sjunka ner. Kroppen blir en ledning som ansluter en gren med en annan. Trädets energi strömmar genom kroppen. Jag är i trädets famn. Jag ÄR trädets famn.

I trädets stora kropp finns ämnesomsättning, liv och växande. Flera hundra liter vatten strömmar genom stammen varje dygn. Från löven produceras syre. Detta virke är en hårdgjord navelsträng.

Träd kan aldrig fly – bara uthärda. Man kan ju det man måste, säger folk. Träd har inga ögon för bara den som rör sig behöver kunna se.

Inuti i trädens hjärta, vad händer där? Träden fångar inte bara koldioxid från varelsernas utandningsluft. Så här tror jag: När människor somnar följer deras drömmar med utandningsluften, ut i natten, till skogen, in i träden.

Alla drömmar från både djur och människor blandas med varandra, i ett intimt

hullerombuller. De renas, transformeras. Som syre strömmar de sen ut. På morgonen får människorna nya drömmar tillbaka, att förvånas över, lära av och överleva med.

I träden får man samsas med de andra. De försvinner alltid första natten. Till tredje natten kommer de tillbaka: fåglar, ekorrar och alla de andra som bor däruppe. Naturligtvis betalar man sin hyra till dem. Lite frön och nötter i en klyka. Och sin kärlek och respekt.

Här uppe känner jag mig utanför och inuti på samma gång. Långt bort och mycket nära. Gravitationen är det ena. Tiden är det andra. Egot det tredje. Vem är hon, hon som sitter här? Tänker jag ibland.

Hon som rör sig mellan himmel och jord. Som leker med fallandet och försöker bli kamrat med gravitationen

Allt det här berättar jag om, för alla som kommer till trädet för att lyssna. Eller kommer till trädet för att säga gonatt. Eller som kommer på morgonen för att bjuda mig på frukost efter nattens drömmar.

Christina Claesson